

יאיר אלדן פסיכו־פיסית

כלוא בתוך הגוף, והאימה עוברת
אלי, כמו חידק, לא, כמו וירוס,
המפגך הזה רוצה עוד שניצל, עוד שוקולד
או שד או שפתים, והנשמה שנתנה לי
טהורה כבר חושבת מחשבות גוף כמו האבק
שעלה מן הירח כשנחתו עליו בפעם הראשונה.

הנשמה שלי נגזרת, והכאב מבקיע כמו
סוס טרויאני שועט במעלה עמוד השדרה,
פורץ לי את הדיסקים, קורע לי את הקבה,
משתין בתוכי שתן סוסי, נהיה יותר ויותר שקרני,
עם התקפי זעם, עויתות שאין להן תרופה, כאבי פרקים,
בטן, צנאר, קשוי נשימה, בחילה, עיפות שאין לה סוף

והנשמה הבלויה, המטלאה, אומרת די,
והיא כותבת לרופאים, לכהני דת, לשורים,
מצייגה את עצמה, חוקרת, משלמת דמי שתיקה,
מגלה בסוף, לתדהמתה, שהיא
סוהרת, בוגדת, גוף.